

ПИСАННЯ: ДОРОЖЧІ ПОНАД ЗОЛОТО, СОЛОДШІ ЗА МЕД

Сюзен В. Теннер

Генеральний президент Товариства молодих жінок

Трансляція духовного вечора ЦСО для молодих дорослих • 11 вересня 2005 р.
Університет Бригама Янга

Дякую чудовому хору. Музика була прекрасною і вона запрошувала Духа. Я також вдячна за вступну молитву. Я особливо хотіла б наголосити, що брат просив у молитві, аби кожний з нас відчув Духа сьогодні, і щоб ми були натхненні у справах, де нам це особливо потрібно. Я також молюся про це. Я так радію нагоді бути цього вечора з вами. Але якби я могла загадати бажання, то хотіла б, щоб цей духовний вечір був справжнім старомодним “вогником”, щоб я могла зібрати вас у своїй вітальні й поговорити від серця до серця—так, як би я зробила, якби ви були моїми дітьми, які, до речі, вашого віку. Я би спочатку розповіла про свою дочку-місіонерку. Хіба не так роблять матері місіонерів? Нещодавно я написала їй, що виступатиму на тему моєї любові до Писань. Ось, що вона відповіла:

“Я рада, що мама виступатиме на тему вивчення Писань. Я відчуваю, що, серед іншого, переіменувати своїй особистості я завдячую Писанням. Тепер я люблю вивчати Писання. Мене приводить в захоплення кожна нагода робити це. Це важко пояснити... Це як в Алмі 32:28, де слово стає приємним на смак. Це класно! Мабуть, раніше мені подобалися Писання, а зараз я люблю їх. Напарниця каже, що завжди відчуває, коли під час нашого навчання я ось-ось знайду вірш, бо у мене загораються очі, а тоді я починаю гортати сторінки. Я обожною відповідала на запитання людей Писаннями”.

Я сподіваюся, що моя дочка має можливість послухати мене в Австралії і що вона з більшим завзяттям, якщо це можливо, буде вивчати Писання. І я також сподіваюся, що Слово стане приємнішим на смак і вам, яким воно є для неї і для мене, адже Писання дійсно “дорожчі ... понад золото, і солодші за мед” (Псалми 19:11).

Солодкість Писань

Пам’ятаєте Тев’є з мюзиклу *Тев’є молочник*—бідного продавця молока з п’ятьма доньками, який мріяв розбагатіти? Чого б ви собі забажали, якби були багатими? Мабуть, того ж, чого бажав і він.

Він мріяв стати відомим, мати великий будинок, не працювати так багато тощо. Але не ці бажання були його найпотаємнішими. Його заповітна мрія, якби він розбагатів, може здатися нам дещо незвичайною. Пам’ятаєте, він співає:

*Якби я був багатий, то мав би час, якого нема,
Щоб посидіти в синагозі й помолитися там.*

І, може, посидіти біля східної стіни.

І про святі книги говорити

По сім годин на день з ученими мужами.

Це було би найпрекрасніше над усе для мене.

(Слова Шелдона Гарніка, “Якби я був багатим”, *Тев’є-молочник* [1965]).

Якби ви були багатими, чи приділяли б вільний час вивченню “святих книг”, тобто Писань, по кілька годин на день? Якби були багатими, чи було б для вас найбільшою радістю на світі проводити більше часу над дослідженням Писань?

Вивчати святі книги в ортодоксальних іудеїв вважається найбільшим благословенням, великим привілеєм. За деякими іудейськими традиціями, коли дитина починала вивчати Тору, їй давали скуштувати меду, щоб вивчення святих книг асоціювалося з солодкістю. Це мало підкріпити слова з Псалмів: “Яке то солодке слово Твоє для мого піднебіння, *солодке* від меду воно моїм устам!” (Псалми 119:103)

У Псалмі 19 є схоже порівняння Писань до золота і меду. Псалмоспівець радіє слову Господа і каже:

“Господній Закон досконалий,—він зміцнює душу. Свідчення Господа певне,—воно недосвідченого умудряє.

Справедливі Господні накази, бо серце вони звеселяють. Заповідь Господа чиста,—вона очі просвітлює.

Страх Господа чистий,—він навіки стоїть. Присуди Господа—правда, вони справедливі всі разом,

дорожчі вони понад золото і понад безліч щирого золота, і солодші за мед і за сік щільниковий,—

і раб Твій у них бережкий, а в дотриманні їх—нагорода велика” (Псалми 19:8–12).

Усі ці слова—закон, свідчення, накази, заповіді, страх (або благоговіння) і присуди, що є в цих писаннях,—є синонімами Слова Господа, або Писань. Вони “дорожчі ... понад золото, понад безліч щирого золота, і солодші за мед і за сік щільниковий”.

Мені іноді здається, що нам потрібно бути в цьому схожими на Тев'є або мою дочку. Чи приємні на смак Писання для нас, цінніші за золоті і солодші за мед? Чи бенкетуємо ми ними, радіємо ним і розмірковуємо, як учив Нефій? (Див. 2 Нефій 4:15–16). Чи застосовуємо до себе, як радив Яків? (Див. 2 Нефій 6:5). Чи шукаємо в них слова Господа конкретно до нас, що несуть навернення, мудрість, просвітлення, одкровення, втіху й радість? Чи причисляємо їх до найсолодших, найбільших своїх благословень?

Жага до Писань

Можливо, якби ми відчували голод за Писаннями, вони були би ще солодшими і ціннішими для нас. Кілька місяців тому я була в Африці, де святі часто голодні буквально, але цікаво, що вони ще більше голодують за Словом Господа. У кожній з 4 відвіданих мною країн я відчувала силу духа і велику віру тих людей. Матеріально вони дуже бідні, але багаті духовно. У них є радісні новини євангелі—прості й цінні істини з Писань. Вони приносили вже потерті Писання на кожні збори. Вони навчали з них, читали їх, знали і любили їх.

Дійсно, на причасних зборах одного разу на трибуну вийшов юнак із самими тільки Писаннями в руках. У нього було багато манерностей, притаманних молодим промовцям, коли вони різко нахилиють голову і пересувають ноги, але його послання було сильним. Він учив про жертву, розпочавши віршем зі Старого Завіту про жертвоприношення. Потім він дуже легко перейшов до книги 3 Нефій у Книзі Мормона і розповів, що старе пішло з пришестьям Спасителя, Який тепер вимагає у жертву розбите серце і впокорений дух. У нього не було нотаток, саме тільки знання цього вчення. Він був взірцем у тому, як кожен з нас повинен навчати з Писань.

Думаючи про цих святих, я знову пригадала Псалом 19. Закон Господа був для них засобом спілкування. Свідчення Господа зробило цих простих, здібних людей мудрими. У них горять очі, і вони радіють серцем, бо в них є закон, свідчення, накази

і заповіді Господа. В одному районі, де я побувала, людям довелося пройти пішки 4 години, щоб потрапити на збори. У них немає транспортних засобів, іноді немає взуття, майже відсутня їжа. Вони працюють на землі, яка вже ось кілька років страждає від засухи, щоб вижити. Але при цьому вони бенкетують словами Бога. Для них вони “дорожчі ... понад золото, ... і солодші за мед”.

В іншій африканській країні я побачила інших людей, що прагнули бути навчені Слову Господа. У день нашого приїзду в країні зупинився транспорт через паливну кризу. Президент колу був переконаний, що 700 членів Церкви, які збиралися прийти на духовний вечір, не зможуть дістатися. Ми запевнили його, що виступимо перед тими, хто зможе прийти. Коли ми увійшли в приміщення хвилин за 20 хвилин до початку зборів, то побачили понад 300 благоговійних святих, що сиділи і слухали гімни, записані на плівку. Мене переповнював Дух. По ходу зборів якимось дивом прибуло ще 300 святих. Вони прагнули слів Господа. У всіх них були Писання, і вони слідкували за кожним словом, яке ми зачитували з Головних трудів. Завдяки їхньому прикладу я новими очима побачила потребу і самій вдосконалюватися. Можливо, багато хто з нас надто зосереджується на мирських скарбах. Можливо, ми стали неуважними або зверхніми у вивченні слова і живого учення.

Старозавітний пророк Амос розповідав про голод на Слово, або, іншими словами, духовний голод. “Ось дні настають,—говорить Господь Бог,—і голод пошлю Я на землю,—не голод на хліб, і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова!” (Амос 8:11) В Африці я зустріла святих, які відчували голод не тільки на хліб і спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова. Оскільки вони пізнали духовний голод, вони також навчилися, як учив Нефій, “бенкету[вати] словами Христа; бо ось, слова Христа скажуть вам усе, що вам треба робити” (2 Нефій 32:3).

Уявіть, який би ми відчували голод за духовністю, якби не могли бенкетувати Писаннями. Цілі віки безліч людей жило без запису закону. Згадайте, наприклад, сім'ю Легія, коли вони вперше втекли в пустинну землю, або Мулекійців, які “не принесли ніяких літописів з собою” (Омній 1:17), або старозавітні часи, коли народи або не мали книги закону, або забули його, як тоді, коли Ездрі та

Неемії довелося навчати заново книзі закону іудеїв, що поверталися з вавилонського полону (див. Неемія 8:1–13).

Учіться любити Писання ще з молодості

Мій улюблений приклад зі Старого Завіту—Йосія, хлопчик-цар, який зійшов на трон у 8-річному віці. Історія про нього показує вплив молодої людини, яка зрозуміла, що Писання можуть бути ціннішими над золото і солодшими за мед. Усі царі до Йосії та після нього були злочестивими. У них або не було закону, або вони не бажали читати і сприймати його. Але за царювання Йосії священник Хілікія знайшов втрачену книгу закону в домі Господньому (див. 2 Царів 22:8). Її прочитали Йосії. Його серце було ніжним, і він покаявся і плакав перед Господом (див. 2 Царів 22:19). Потім він зібрав увесь свій народ до храму і прочитав їм ці слова, і разом вони уклали завіт виконувати Божі заповіді:

“І він прочитав до їхніх ушей усі слова Книги Заповіту, знайденої в Господньому домі.

І став цар на підвищенні, і склав заповіта перед Господнім лицем, щоб ходити за Господом та додержувати заповіді Його, і свідчення Його, і постанови Його всім серцем та всією душею, щоб виконати слова того заповіту, що написані в тій книзі. І весь народ пристав до заповіту” (1 Царів 23:2–3).

Яка натхненна історія! Я часто думаю, чому Йосія був таким мужнім духом, що відгукнувся на вчення з книги закону? Чому його реакція так відрізнялася від реакції царів і до нього, і після? Чи можна це застосувати вам у вашому юному віці, щоб цінувати Писання, читаючи їх, приймаючи їх, укладаючи завіт виконувати заповіді, що є в них, і тоді дотримуватися цього завіту?

Можливо, Писання торкнулися безсмертних струн Йосії або зворушили спогади про доземне навчання. Старійшина Ніл А. Максвелл сказав на симпозіумі в УБЯ в 1991 р.: “Мабуть, в Писаннях є особливі сили, що збуджують в нашій пам’яті спалахи спогадів з доземного світу або принаймні викликають в нас схильності, прищеплені в тому світі давним-давно” (“Teaching by the Spirit”, “The Language of Inspiration,” in *Old Testament Symposium Speeches, 1991* [1991], 1).

Мабуть, саме тому ми так часто читаємо в Писаннях заклик “пам’ятайте, пам’ятайте” (Мосія 2:41; Алма 37:13; Геламан 5:9, 12; 14:30). Ми пам’ятаємо не тільки чудеса і милості цього життя, але й ніжні повчання з нашого доземного життя. Старійшина Максвелл учив, що ми можемо багато чого навчитися, читаючи і розмірковуючи, тим самим пробуваючи спогади про колишні уроки, засвоєні від Небесного Батька.

Одного разу, під час візиту до президента місії та його сім’ї в Росії старійшина Максвелл сів поспілкуватися з його п’ятьма юними дочками. Він одразу спитав, над яким уривком з Писань вони розмірковували того дня. Запитання було несподіваним для дівчат. Але замисліться! Старійшина Максвелл припустив, що для них Писання цінніші понад золото і солодші за мед, якими вони є для нього. Якби ми прислухалися до його поради і постійно тримали в голові якийсь вірш, вивчення Писань відбувалося б у перерві між уроками, по дорозі на зустрічі або під час прибирання дому. Воно б починалося зранку, тривало весь час. Ми б постійно бенкетували, випереджаючи особистий голод і спрагу на духовне. Слова Бога були б “не на таблицях кам’яних, але на тілесних таблицях серця” (2 Коринтянам 3:3).

Навіть малі внуки старійшини Максвелла знали про його особливе ставлення до Писань. Багато з вас можливо пам’ятають, як на останній для нього Генеральній конференції він розповідав, як приїхав пізно увечері до своїх онуків. Його онук Роббі вже ліг спати. Коли старійшина Максвелл приїхав, його мати сказала: “Роббі, дідусь Ніл приїхав”. Він почув втомлений тоненький голос зі спальні: “Мені взяти з собою мої Писання?” (*Ліягона*, тр. 2004 р., с. 46). Як хлопчик-цар Йосія та маленький Роббі, ми повинні щодня вчитися любити Писання, бенкетувати ними і вчитися з них.

Наші малі онуки також вчать, виходячи з цього,—любити Писання. Ми дуже радіємо тому, як вони реагують. Трирічний Джошуа, наприклад, який обожає героїв у всіх історіях, вигукує під час кульмінації кожної історії з Писань: “І хто всіх рятує? Ісус всіх рятує!” Джошуа засвоїв важливий урок: Ісус справді є нашим Спасителем. Навіть Його ім’я означає “спасати”. Тепер щодня у своїх молитвах онук молиться про персонажі, з якими він щодня знайомиться. Одного разу він молився,

щоб Петро більше не тонув, а потім молився, щоб не потонули свині, які пострибали в море. Іншим разом він молився, щоб Ламан і Лемуїл чемно вели себе з Нефієм. Ми навіть чули, як він молився за татуса Ісуса Христа—за Небесного Батька. Джошуа нещодавно одержав власну Книгу Мормона від керівника ясельної групи в Початковому товаристві. Він не хоче, щоб мама читала йому з дитячої книги. Він сказав, що йому краще чути справжні слова.

Інший онук, 6-річний Теннер, цього літа вчився плавати. Спочатку він дуже боявся води. У день, коли вони нарешті мали самі стрибнути з глибокого боку басейну, очевидно, сім'я не почитала Писання за сніданком, як це робилося за звичаєм. Хоч Теннер дуже хвилювався, він таки стрибнув у воду на глибині. Та коли він вивірився, то запевнив свою маму, що дуже розстроївся. Він сказав: “Якби ми не забули почитати вранці Писання, мені б не було так страшно стрибати”. Наша донька була присоромлена, але їй задоволена тим, що її малий син так цінував Дух і силу, якою наповнюють життя Писання. Вивчення Писань може дати нам мужність стрибнути у глибокі води, в яких ми іноді також покликані плавати (див. УЗ 127:2).

Учення може змінити наше життя

Апостол Павло хвалив Тимофія за те, що той змалку в житті навчився пізнавати і любити Писання, і при цьому описував великі благословення від Писань і в нашому житті:

“Ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса.

Усе Писання Богом натхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності,

щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова” (2 Тимофію 3:15–17).

Які прекрасні благословення отримуються завдяки вивченню Священних Писань! Вони можуть зробити нас “мудрими на спасіння”. Можуть зміцнити віру в Ісуса Христа і Його план. Можуть показати наші слабкості й потребу в покайнанні. Можуть навчати вченню.

Президент Бойд К. Пекер часто казав: “Істинне вчення, коли його розуміють, змінює ставлення і поведінку. Вивчення доктрин евангелії покращить поведінку швидше, ніж це зробить вивчення самої поведінки” (*Ліягона*, тр. 2004, с. 79). Завдяки

Писанням ми можемо зрозуміти істинне вчення прямо з першоджерела, що далі допоможе нам стати досконалими, як каже Павло. Ніколи не буває запізно почати по-справжньому бенкетувати вченням, що є в Писаннях. Навіть сьогодні це чудова нагода для всіх нас приступити до цього.

Зараз той час у вашому житті, коли ви приймаєте глобальні рішення щодо всього—навчання, роботи, кар'єри, місії, друзів, побачень, шлюбу, дітей, фінансів, оточення, відданості служінню в Церкві тощо. Я багато думала і молилася, щоб знати, що б такого сказати, що надихало б кожного з вас у ці важливі роки прийняття рішень. Ви потребуєте особистого провідництва. Ви потребуєте особистого одкровення, що допоможе вам у вашій особливій ситуації. Алма вчив, що “проповідання Слова мало ... сильніший вплив на свідомість людей, ніж меч або щось інше, ... тому Алма подумав, що було б доцільно, аби вони випробували силу слова Бога” (Алма 31:5). Я знаю і свідчу вам, що якщо ми “випробуємо силу слова Бога”, то відчуємо затишок, провід і особисте одкровення.

Яким чином вивчення Писань має на нас такий могутній вплив? Писання запрошують Дух. Саме Дух втішає нас і веде. Саме Дух навчає нас і відкриває нам задуми і волю Господа. Президент Спенсер В. Кімбол сказав:

“Я дізнався, що коли стаю недбалим у стосунках з Божеством і коли здається, що божественне вухо не чує і божественний голос не промовляє, я далеко, далеко віддалився. Якщо я занурююся у Писання, відстань скорочується, і духовність повертається” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball [1982], 135).

Писання благословляють нас спокоєм

У кінофільмі, присвяченому С. С. Льюїсу, його персонаж висловив мудре твердження щодо молитви, яке, на мій погляд, так само стосується читання Писань. Він сказав: “Я молюся, бо не можу зарадити собі. Я молюся, бо безпомічний. Я молюся, бо у мене є потреби постійно: і вдень, і коли сплю. Це не змінює Бога, це змінює мене” (William Nicholson, *Shadowlands* [stage play and screenplay, 1994]). Я так само ставлюся до Писань. Я звертаюся до них, бо в мене “є потреби весь час”. Я знаю про велику потребу, щоб слова Бога

живили мою душу і вчили мене всьому, що мені потрібно знати. Вони змінюють мене.

Багато хто з вас пам'ятає і любить натхненну історію Бетсі й Коррі тен Бум, голландських сестер, які були в полоні нацистів, як вони звернулися до Біблії у жахливі дні перебування в Равенсбрюку—горезвісному жіночому концтаборі. Коррі розповідає:

“Щодо нас, то з ранку і до відбою, якщо нас не збирали на переклик, Біблія була в центрі зростаючого кола тих, хто потребував допомоги і надії. Немов бродяги коло вогню, ми збиралися навколо неї, підставляючи серця під її тепло і світло. Чим темнішою ставала ніч, тим світліше, істинніше і прекрасніше горіло слово Бога. “Хто нас розлучить від любови Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч? ... В цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив”.

Я дивилася навколо, поки Бетсі читала, і бачила світло, що осявало обличчя за обличчям” (*The Hiding Place*, [1971], 194–195).

Слова Бога живили і підтримували цих жінок. Вони давали їм тепло і світло. Вони були ціннішими понад золото і солодшими за мед.

Писання благословляють нас одкровенням

Іноді ті самі слова з Писань з дивовижною точністю відповідають на наші молитви. Читання Писань також відкриває наш розум і серце для підказок Духа. Ми набагато більше сприйнятливі до такої допомоги, якщо звертаємося до Писань, шукаємо, бажаємо, запитуємо.

Знову і знову давалося Джозефу Сміту одкровення, коли він читав Писання і ставив натхненні запитання. Всі ми знаємо, що славетне Перше видіння було наслідком вивчення Писань 14-річним хлопцем і питань, що в нього були. Йому треба було дізнатися, яка церква істинна, і він довірився обіцянню в посланні Якова, що Господь відповість тим, хто щиро питає Його. Чи відомо вам, що 76-й розділ був даний, коли Джозеф міркував про слова з Євангелії від Івана про спасіння людей? Йому відкрилося видіння трьох ступенів слави. Один вчений, член Церкви, навіть підрахував, що:

“Понад 50 відсотків одкровень з Учення і Завітів були отримані в період часу, пов'язаний з

натхненним редагуванням Біблії. У перекладацькій діяльності Джозефа Сміта ми бачимо яскравий урок, як отримати одкровення. Коли пророк занурювався у Писання, з'являлися зачіпки, цікаві моменти і запитання, що в багатьох випадках приводили до подальшого світла і знання для святих останніх днів у вигляді сучасних одкровень” (Robert L. Millet, “Joseph Smith’s Translation of the Bible and the Doctrine and Covenants,” in Robert L. Millet and Kent P. Jackson, ed., *Studies in Scripture: Volume One, the Doctrine and Covenants* [1984], 139).

Інші пророки отримували одкровення за подібною схемою. Розділ 138 Учення і Завітів був даний через одкровення Президенту Джозефу Ф. Сміту, коли він розмірковував про слова Петра про духовний світ.

Кожен з нас має право на особисте одкровення. У цьому Писання можуть бути найкращим джерелом. Один професор в УБЯ переповів історію про жінку, яку у вивченні Писань скеровував Дух. Професор сказав:

“Одна жінка була навчена розпізнавати голос Духа, коли читала Писання. Їй було сказано стати на коліна в молитві, дякувати Небесному Батькові за Писання і просити, щоб під час читання з нею був Дух, а потім сказати Господу, чого вона прагне від Писань в цей конкретний день—запитання, на яке їй потрібна відповідь, допомога у стосунках, можливо, підтвердження рішення. Потім вона відкривала Писання... й починала читати. Їй ніколи не доводилося довго чекати... на відповідь Духа на її запитання. Завдяки таким щоденним спілкуванням “запитання-відповідь” з Писаннями і Духом, розвинулася її сприйнятливість до нашіптувань Духа, і вона закохалася в Писання”.

Я переповів її історію іншим, які потім провели подібний експеримент. Результат був приголомшливий. Все від матеріальних проблем до негарздів у стосунках було розв'язно. І по ходу була розвинена здатність чути голос Святого Духа” (Wendy L. Watson, “Let Your Spirit Take the Lead,” in *The Power of His Redemption: Talks from the 2003 BYU Women’s Conference* [2004], 326).

Я також полюбила Писання і навчилася покладатися на них. Для мене вони цінніші понад золото. Відповіді даються не завжди легко, але даються. Іноді навіть у формі спокою і затишку, коли я

сподіваюся зрозуміти волю Господа або Його план. Коли я була молодою матір'ю, Президент Спенсер В. Кімбол заохочував жінок Церкви “стати знавцями Писань” (“The Role of Righteous Women,” *Ensign*, Nov. 1979, 102). Якби було більше часу, я б розповіла вам, як сильно дотримання його закликів допомогло мені у материнстві. Якби ви погортали аркуші моїх Писань, то побачили б імена дітей, написані біля багатьох віршів, якими я мала з ними поділитися—так я відчувала через силу одкровення.

Так само слова Господа благословили мене у церковному служінні. Коли я була вперше покликана президентом Товариства молодих жінок, то звернулася до Писань. Я шукала заспокоєння і проводу, відчуваючи свою невідповідність і приголомшеність через відповідальність, що лягла на мої слабкі плечі. Історії з Писань про пророків і керівників, що відчували свою невідповідність покликанням, принесли мені спокій і навчили, що Господь звеличує тих, кого покликає.

Один такий пророк, Енох, сказав: “Чому це я знайшов прихильність у Твоїх очах, я ж бо просто хлопець, і всі люди ненавидять мене; бо я тяжкоустий; так чи я слуга Тобі?”

І Господь сказав Еноху: Іди і роби, як Я наказав тобі. ... Відкрий уста свої, і їх буде сповнено, і Я дам тобі промову” (Мойсей 6:31–32). Мойсей також вважав себе невідповідним, і Господь пообіцяв: “Я буду з устами твоїми, і буду навчати тебе, що ти маєш говорити” (Вихід 4:12). Це благословення отримав і Єремія: “Не лякайся, ... Я буду з тобою, щоб тебе рятувати, ... Я дав в твої уста слова Мої” (Єремія 1:8–9).

Коли я читала, мене особливо втішали обіцяння, дані Спасителю. Я відчувала, що Небесний Батько хотів, щоб я пристосовувала ті благословення до свого стану. “Господь Бог Мені дав мову вправну, щоб уміти зміцнити словом змученого” (Ісаїя 50:4). Цей вірш привів мене до іншого, який став моїм гаслом. “Бо дам Я вам мову та мудрість, що не зможуть противитися чи суперечити їй всі противники ваші” (Лука 21:15). Кожен божий день останні три роки я молилася про уста і мудрість. Я найбільше хотіла знати (і саме в цьому почувала свою невідповідність), чого Господь хотів, щоб я навчала—мала мудрість, а тоді могла підібрати слова, щоб висловити послання,—мати уста. Завдяки Писанням я отримувала особисте одкровення, яке вело мене і втішало в цьому покликанні. У моєму житті

слова Господа дорожчі понад золото і солодші за мед (див. Псалми 19:11).

Писання благословляють нас свідченням

Одне з великих благословень членів Церкви—сучасні Писання, які є ще одним свідченням того, що Ісус є Христос, і які відновлюють повноту вчення Його євангелії. Кожен з пророків сучасних днів заохочував нас читати Книгу Мормона і жити за її настановами, обіцяючи, що в наше життя за це прийдуть великі благословення.

Я думаю, що вже всі знають, що у серпні Президент Гордон Б. Хінклі попросив кожного члена Церкви прочитати або перечитати Книгу Мормона до кінця цього святкового року. Чому, на вашу думку, пророк попросив нас про це? Чому? Кожен має запитати себе: що мені треба зрозуміти? У чому вдосконалитися? Де мені потрібна допомога? Ми побачимо особисті причини й потребу в тому, щоби прочитати Книгу Мормона. Потім Президент Хінклі пообіцяв, що “у ваше життя і домівку прийде більше Духа Божого, зміцниться ваша рішучість слухатися Його заповідей і зросте свідчення про реальність Сина Божого” (“Живе і правдиве свідчення”, *Ліягона*, серпень 2005 р., с. 6).

Дух Господа супроводжує Книгу Мормона. Мої друзі Уілфорд і Кетлін Андерсен, які служили у президентстві місії в мексиканській Гвадалахарі, буквально бачили дух Книги Мормона за роботою. Сестра Андерсен в останній рік їхньої місії відчула натхнення давати своїм трьом синам освіту вдома, а не в громадській школі. Однак вона сама не могла викладати їм іспанську. Вона молилася, щоб знайти підходящого репетитора. Вона зустріла Ірму Енсіньяс—20-річну вчительку, яка щойно переїхала в це нове місто. Ірма Енсіньяс приходила двічі на тиждень, щоб працювати з хлопчиками.

Через три тижні після початку навчального року сестра Андерсен збагнула, що найняла людину, яка може зацікавитися інформацією про Церкву. Тож вона розповіла їй про Джозефа Сміта і Книгу Мормона. Сестра Андерсен вирішила включити в програму вивчення іспанської Книги Мормона. Хлопці кожного разу по черзі читали вголос Писання іспанською. Потім учителька мала ставити їм запитання щодо прочитаного, а хлопці мали відповідати їй іспанською. Поки діти вчили іспанську, Ірма Енсіньяс вивчала Книгу Мормона.

Після Різдва Ірма Енсіньяс прийшла до сестри Андерсен і почала плакати. Вона мала розповісти, що відбувається. Вона сказала, що завжди, коли хлопці читають з Книги Мормона, вона бачить світло навколо їхніх облич. Коли вони закривали книги, світло негайно зникало. Вона зізналася, що її сестра, з якою вони живуть разом, отримала примірник Книги Мормона років 11 тому, але не читала її. Цей незвичайний випадок змусив їх обох пошукати на книжкових полицях цю вкриту пилом книгу. Вони хотіли самі дізнатися, що за світло таке лине від цієї книги. Що було далі, впевнена, ви здогадаєтеся самі. Вони почали читати Книгу Мормона і захотіли, щоб їх навчали місіонери. Через два тижні після першої місіонерської бесіди вони охристилися.

Моє свідчення

Президент Хінклі пообіцяв кожному з нас таке ж світло, якщо ми будемо читати Книгу Мормона. Я перечитала Книгу Мормона в останні тижні. Це знову запалило в моєму серці свідчення, що Ісус Христос є Викупителем світу. Майже кожен вірш свідчить про Нього. Президент Бойд К. Пекер сказав: “З понад 6000 віршів у Книзі Мормона більше половини безпосередньо говорять про Нього” (*Ліягона*, тр. 2005, с. 8).

Народ з Книги Мормона чекав на Нього з надією на викуплення, і вони пам’ятали про Його взірцеве життя і викупительну смерть з надією на Його Спокуту. Задовго до народження Христа Яків писав: “Чи ти віриш святим писанням? ... Бо вони істинно свідчать про Христа. Ось, я кажу тобі, що жоден з пророків не писав, і не пророкував без того, щоб не казати про цього Христа” (Кн. Якова 7:10–11). І через багато років після прищестя Христа Мормон написав: “І те, що є на цих пластинах, приємне для мене через пророцтва про прищестя Христа; і мої батьки знали, що багато з них виповнилося” (Слова Мормона 1:4). Яке широке і прекрасне бачення! Коли я читаю це, то знаю, що саме через віру людей в Христа і Його спокуту вони змогли подолати біль

і лихо, гріх і спокуси. Я знаю, що Ісус є живий Христос. Я знаю, що означає хотіти співати пісню Його викупительної любові (див. Алма 5:26).

Крім того, завдяки перечитуванню я почала розуміти важливість пластин—пластин з латуні, 24 золотих пластин та літопису нефійців на великих і малих пластинах. Я усвідомила, що вони були дорожчі над золото для Легія і його нащадків. Алма запрошує нас до себе додому, як би і я хотіла запросити вас сьогодні, і дозволяє послухати, про що він вчить свого сина Геламана. Він розповідає йому, чому ці літописи такі важливі. Він доручає їх йому і передає обов’язок не тільки піклуватися про пластини, продовжувати вести їх, а й навчати істинам з них. Він каже: “Бо так само, як цей дороговказ [Ліягона] привів наших батьків, які прямували за його курсом, до землі обіцяної, так і слова Христа, якщо ми прямуємо за їхнім курсом, ведуть нас понад цією долиною печалі до набагато кращої землі обіцяної” (Алма 37:45).

Я отримала благословення, обіцяні Президентом Хінклі—більше Духа, бажання каятися і бути більш слухняною, а також свідчення про життя і реальність Сина Божого. Я молюся, щоб ви в молодості знаходили час і бенкетували Писаннями, запроваджували традицію на все своє життя, запрошували особисте одкровення через Писання і вчилися доктрині Ісуса Христа.

“Я люблю Господа; душа моя втішається в Ньому” (John Tanner, “I Love the Lord” [Jackman Music Corp., 2000], 2; див також 2 Нефій 4:15–16). Я знаю, що Небесний Батько живе і що Він достатньо сильно любить нас, щоб говорити з нами через Писання. Я свідчу разом з Нефієм: “Моя душа моя втішається Писанням” (2 Нефій 4:15). Писання зміцнили моє свідчення, навчили істинам, вели і втішали у смутку, і те ж зроблять для вас. Я була збережена ними, а за дотримання їх отримала нагороду велику. “Дорожчі вони понад золото і понад безліч щирого золота, і солодші за мед і за сік щільниковий” (Псалми 19:11). В ім’я Ісуса Христа. Амінь.